

HOMÍLIA NA KVETNÚ NEDELU
O UTRPENÍ JEŽIŠA KRISTA

Drahí bratia a sestry,

jeden z najznámejších kazateľov bývalého Uhorska, rodák z Nitry a neskorší biskup Stoličného Belehradu Mons. Ottokár Prohászka raz povedal, že najťažšie sa mu káže v čase Veľkonočného týždňa, teda od Kvetnej nedele až po Veľkonočný pondelok.

Keď sa ho spýtali, že prečo, tak odpovedal veľmi jednoducho: „Liturgia Veľkého týždňa je taká bohatá a krásna, že svojou kázňou môže kňaz jej krásu narušiť. Pašie na Kvetnú nedeľu a na Veľký piatok, ale aj ostatná symbolika veľkonočných obradov môžu dušu vnímavého veriaceho človeka natoľko naplniť, že v nej už, ľudsky povedané, nie je miesto pre ďalšie myšlienky i tej najkrajšej kázne.“ A preto v mnohých farnostiach, najmä za hranicami našej vlasti, kňazi v tomto čase nekážu. Vyžaduje si to však precíznu vnútornú prípravu na chápanie obradov Veľkej noci.

Vo veľkom týždni Cirkev slávi najzákladnejšie tajomstvá našej spásy, ktorými Pán Ježiš v posledných dňoch svojho pozemského života, počnúc svojim slávnostným vstupom do Jeruzalema cez utrpenie a ukrižovanie Veľkého piatku až po slávnostné zmŕtvychvstanie na Veľkonočnú vigíliu, naplnil svoje Mesiášske poslanie. Aj my sme dnes spolu s hebrejskými deťmi vyšli Pánovi v ústrety a nadšene volali: „Hosana Synovi Dávidovmu!“ Prekladá sa to do slovenčiny buď ako „nech žije Kráľ,“ alebo „veľmi ťa, Pane, prosíme o pomoc.“

Na prelome päťdesiatych a šesťdesiatych rokov minulého storočia natáčali filmári dokumentárny film o jednej obci na českom pohraničí, v Sudetách. Bolo to po odsunutí nemeckých obyvateľov do Nemecka a po príchode nových obyvateľov z celých Čiech i Slovenska. Medzi novousadlíkmi bolo veľa kriminálnikov a dobrodruhov, ktorí začali rabovať kostoly a poľnohospodárske usadlosti v spomenutom regióne. Film mal mať názov „Naprogramovaná skaza“. Vyschnuté stromy, zanedbané polia, spustošené budovy a na kopci rozbitý kostol navodzovali celú tú otrasnú povojnovú atmosféru. Vtedy jeden z kameramanov poznamenal: „Toto je zem, ktorú Boh opustil!“ Jeho kolega, osvetľovač, mu odpovedal: „Ó nie. Toto je zem, ktorá opustila Boha!“ Citoval tak slová Pána Ježiša: „Ja som vás chcel zavoľovať a vy ste nechceli, vy ste ma opustili...“

Vieme, že spomedzi apoštolov to nebol iba Judáš, ktorý mu bol neverný. Aj Peter ho trikrát zaprel. Keď sedel vonku na nádvorí prišla k nemu slúžka a povedala: „Aj ty si bol s Ježišom Galilejským!“ Ale on pred všetkými zaprel: „Neviem, čo hovoríš.“ Keď vyšiel k bráne, videla ho iná a povedala tým, čo tam boli: „Tento bol s Ježišom Nazaretským!“ On zaprel s prísahou: „Nepoznám toho človeka.“ O chvíľku pristúpili tí, čo tam stáli, a povedali Petrovi: „Veru, aj ty si z nich, veď aj tvoja reč ťa prezrádza!“ Vtedy sa začal zaklínať a prisahať: „Nepoznám toho človeka.“ A vtom zaspieval kohút. (Mt 26,69-75) - Pri úvahe nad týmto trojitým zaprením zistíme, že Peter zaprel nielen Ježiša, ale sa nepriznal ani k ostatným apoštolom, ba zaprel aj svoju národnostnú identitu, svoju rodnú reč.

Žiaľ, toto sa zopakovalo aj v živote mnohých kresťanov počas komunistickej totality a deje sa to aj dnes. Zriekame sa Ježiša, Cirkvi, národnosti, jazyka a pomaly sa zriekame svojich duchovných, kresťanských koreňov a zásad, príslušnosti k svojmu národu, k cyrilo-me-

HOMÍLIA NA KVETNÚ NEDEĽU
O UTRPENÍ JEŽIŠA KRISTA

toľskému dedičstvu. Na Veľký piatok Ježiša masívne opustili i tí, ktorých uzdravil, nasýtil chlebom a rybami a odovzdal im svoju Božskú lásku. Vedení strachom pred mocnými tohoto sveta, dali sa zmanipulovať psychózou davu, ktorá narobila v ľudských dejinách už toľko zla.

Na mnohých miestach Latinskej Ameriky žijú ľudia, ktorí majú množstvo zvykov spojených s Kvetnou nedeľou. V istom meste majú zvyk, že na Kvetnú nedeľu si zvolia akéhosi veľkonočného kráľa a slávnostne ho vedú ku korunovácii pred radnicu. Podľa jedného rozprávania zvolili raz za kráľa Manuelita, chudobného, nábožného kostolného speváka. Všetci ho mali radi pre jeho veselú a skromnú povahu. V slávnostnom sprievode zaznievali nadšené výkriky - sláva Manuelitovi, nášmu kráľovi! Manuelito si povedal. Ak som kráľom, musím predniesť aj svoj slávnostný prejav. Svojím zvonivým hlasom sa takto prihovril k zhromaždenému ľudu: „Moji milí rodáci. Zvolili ste si ma za kráľa. Dnes je Kvetná nedeľa, mnohí z vás ste boli na svätej omši v kostole a vypočuli ste si kázeň nášho pána farára. Kázal nám o tom, ako veľmi nás Ježiš miluje a čaká na našu odpoveď. Svojím horlivým kresťanským životom, zrieknutím sa hriešneho života, nadávok, pijanstva a manželskej nevery, sme povinní prijať Kristovu lásku, ktorá ho viedla až na Golgotu, kde za nás, za našu spásu zomrel na kríži. Zmeňme preto svoj život a naše mestečko bude opäť rozkvitať, bude milé Bohu. Ja odovzdávam svoju korunu, ktorú ste mi položili na hlavu a svoje kráľovstvo Večnému kráľovi, drahému Ježišovi.“ V tom momente, ako svoju reč Manuelito dokončil, začali naň ľudia pokrikovať oplzlé slová, hádzať po ňom kamene a strhli mu kráľovskú korunu z hlavy. Vzápätí si zvolili za kráľa kohosi iného, ktorý im dal priniesť sudy piva a tequilu.

Bratia a sestry, masy sa behom niekoľkých minút nadchnú pre dobro, ale aj pre zlo. A tak tie isté zástupy, ktoré na Kvetnú nedeľu kričali Ježišovi „hosanna“, na Veľký piatok už kričia „Prepusť nám Barabáša! Preč s Ježišom! Preč s ním preč! Ukrižuj ho, ukrižuj!“

Milovaní bratia a sestry, bráňme si nášho Pána a Kráľa Ježiša Krista. Ak sme aj boli v niečom neverní, máme stále čas sa obrátiť k nemu a poprosiť ho o odpustenie. Vo sviatosti pokánia nám očistí srdcia, naplní ich novou vierou, nádejou a láskou, v Eucharistii vstúpi do nich a urobí si z nich svoj trón, staneme sa a obyvateľmi jeho Božského kráľovstva.

Amen.